

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/177/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318205207
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2318205207.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Martina Valentová, v právnej veci žalobcu: A. H., nar. X.X.XXXX, adresa S., O. XXXX, zastúpeného advokátom: JUDr. Vladimír Sidor, so sídlom Hlohovec, Železničná 4/A, proti žalovanému: PROFI CREDIT, Slovakia, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 650,39 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 26Csp/129/2018-143 zo dňa 16.4.2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanému 100% náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia.

2. Rozhodnutie vo veci samej súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 52 ods. 1 až 4, § 52a ods. 2, § 53 ods. 1 až 3, § 53c, § 54 ods. 2, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej tiež „OZ“) a ust. § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

3. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že dňa 20.12.2011 uzatvoril žalobca so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100042445, ktorú zmluvu súd posúdil ako spotrebiteľskú a predmetom ktorej bolo poskytnutie účelového spotrebiteľského úveru s nasledujúcou špecifikáciou: celková výška úveru - 1.500,- Eur, výška úrokovej sadzby - 70,01% p.a., predpokladaná RPMN - 70,01%, schválená RPMN - 65,34%, výška splátky - 80,37 Eur, počet mesačných splátok - 42, celková čiastka splatná dlžníkom - 3.375,54 Eur, celková výška revolvingového úveru - 790,84 Eur. Celkom žalovaný žalobcovi poskytol sumu 1.963,01 Eur, pričom žalobca žalovanému vrátil sumu 3.865,19 Eur. Súd sa stotožnil s právnou argumentáciou žalovaného, že Dohoda o poskytnutí služby bola individuálne dojednaná a nebola podmienkou ani predpokladom získania úveru. Predmetná dohoda nebola žiadnym spôsobom spotrebiteľovi vnútená, z tvrdení žalobcu nie je zrejmé a ani zistiteľné, o aké vnútenie by malo ísť a či je takéto konanie pripočítateľné žalovanému. Samotný fakt, že žalovaný predložil aj predmetnú dohodu, ktorá ani nemala povinný charakter, nespĺňa ani jeden z prípadov, ktoré právna úprava považuje za prípady nezákonného vnútenia a obmedzovania slobodnej vôle konajúceho. Keďže Dohoda bola dobrovoľná a nebola podmienkou na získanie úveru, tak sa ani odplata za poskytnutie balíka služieb nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver, nakoľko v zmysle § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia príslušných zmlúv je uvedené, že celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových

nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Podľa ust. § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z., sú ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Z ustanovenia písmena g) vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Predmetné služby sú dobrovoľné. Ak by teda žalobca dohodu vôbec nepodpísal, táto by nikdy nevznikla. Pokiaľ by odplata za poskytnuté služby bola zahrnutá do celkových nákladov, potom by taký postup bol v rozpore so zákonom. Vzhľadom k tomu, že Dohoda predstavovala fakultatívne dojednanie, je vylúčené, aby nezapočítanie poplatku do RPMN malo spôsobiť nesprávnosť tohto údajja, nakoľko ani nemohol byť zahrnutý do vzorca výpočtu. V rámci posudzovania odplaty podľa Dohody o poskytnutí služby v spojení s povinnosťou zápočtu do výšky RPMN, poukázal súd prvej inštancie na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoSr/1/2018, zo dňa 27.3.2018, z ktorého vyplýva: „Odvolačí súd sa nestotožnil ani s právnym názorom súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný mal do základu pre výpočet výšky RPMN započítať žalobcom namietanú sumu 215,75 Eur ako plnenie v zmysle Dohody o poskytnutí služby upravenej v bode 8.1 zmluvy o revolvingovom úvere ... Je potrebné uviesť, že žalobca pri podpisovaní Dohody o poskytnutí služby ... musel presne vedieť, prečo túto dohodu a za akých podmienok podpisuje. Nešlo pritom o žiadne povinnosti, ktoré by mu žalovaný nanucoval alebo podsúval, pretože sa mohol rozhodnúť, že o odklad splátok záujem nemá ... Z obsahu Dohody pod bodom 8. zmluvy a jej umiestnenia na poslednej strane zmluvy o revolvingovom úvere nesporne vyplýva, že sa jednalo o samostatný právny úkon, oddelený od predmetu Zmluvy, keďže poskytnutie revolvingového úveru na tejto Dohode o odklade splátok žiadnym spôsobom nezáviselo.“

4. K námietke žalobcu, že výška úrokovej sadzby je v rozpore s dobrými mravmi, uviedol súd prvej inštancie, že právna úprava výšky odplaty bola v čase uzavretia zmluvy regulovaná explicitne. V zmysle ust. § 53 ods. 6 OZ, platí že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. V čase uzavretia zmluvy zákonodarcu reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom a nie iba jej jednu zložku -ročnú úrokovú sadzbu úveru. K ďalšej námietke žalobcu, že v zmluve absentuje termín konečnej splatnosti a doba trvania zmluvy s tým, že poukazuje, že tento je uvedený v oznámení veriteľa a v zmluvných dojednaniach, ktoré nie sú podpísané, súd prvej inštancie uzavrel, že samotné tvrdenie, že žalobca predmetné oznámenie veriteľa a zmluvné dojednania nepodpísal, nie je samé osebe dôvodným záverom. V zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka zachovaná je požiadavka na písomnú formu právneho úkonu, ak je listina obsahujúca právny úkon podpísaná konajúcou osobou. Pojem „listina“ je v právnom zmysle chápaný ako nosič určitého obsahu (v tomto prípade právneho úkonu, teda prejavu vôle smerujúce k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností, ktoré s týmto prejavom vôle právne predpisy spájajú). Listina o právnom úkone môže pozostávať aj z niekoľkých strán. Z hľadiska ustanovenia § 40 ods. 3 OZ je písomná forma právneho úkonu zachovaná vtedy, ak je listina o tomto právnom úkone aj podpísaná. Zákon nevyžaduje, aby jednotlivé strany tvoriace listinu o právnom úkone boli samostatne podpísané. Tvrdenie žalobcu o tom, že výsledná RPMN nesmie byť nižšia ako ročná úroková sadzba neobstojí, nakoľko údaj o RPMN sa počíta podľa zákonného matematického vzorca tvoriaceho prílohu k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, do ktorého je okrem iných údajov premietnutý aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Neobstoja ani tvrdenia žalobcu, že uzatvorenie revolvingového úveru nevyjadruje jeho skutočnú vôľu. Žalobca musel vedieť o aký úver sa jedná, keď už z názvu vyplýva, že ide o Zmluvu o revolvingovom úvere. Ak žalobca teda nemal záujem o poskytnutie revolvingového úveru, tento nemusel so žalovaným uzatvoriť. Rovnako z tvrdení žalobcu nevyplýva žiadny prijateľný argument, ktorým by žalobca vysvetlil tvrdenie o vnútení revolvingu, ktorý žalobca mohol kedykoľvek vypovedať, či aj dodatočne požiadať o jeho zrušenie. Rovnako nie je zrejmé, prečo žalobca neuplatnil žiadnu výhradu, námietku k poskytnutiu revolvingu, ktorý prevzal v roku 2014 (tvrdiť po 4 rokoch od jeho prevzatia resp. 6 rokov od uzavretia zmluvy), že mu uzatvorenie zmluvy malo byť vnútené je mimo rámca ochrany spotrebiteľa a mimo konceptu priemerného spotrebiteľa, ktorého ochranu právna úprava sleduje. Zákon č. 129/2010 Z.z. poskytovanie revolvingového úveru výslovne predpokladá. Z prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z. a rovnako aj zo smernice č. 2008/48/ES o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že sa upravujú určité osobitné predpoklady výpočtu RPMN v závislosti od špecifických prípadov úveru. Ak sa ešte

nedohodla maximálna výška spotrebiteľského úveru, za maximálnu výšku spotrebiteľského úveru sa považuje 1.500 Eur. Obe situácie sa pojmovo a obsahovo vzťahujú na koncept revolvingového úveru. Žalobca vo svojej argumentácii nesprávne uvádza, ak tvrdí, že revolvingový úver by mal byť v rozpore so zákonom. Ak by tomu tak bolo, vzniká logická otázka za akým účelom by zákonodarca určoval dodatočné predpoklady pre výpočet RPMN tak, ako sa to spomína vo vyššie citovanom písme e) a h), ktoré sú uvedené v stanovených pravidlách určovania RPMN. Dohoda o poskytnutí služby bola uzavretá ako samostatná dohoda bez toho, aby sa vyžadovala ako podmienka či predpoklad pre získanie úveru. Z jej obsahu to výslovne vyplýva. V súvislosti s tvrdeniami žalobcu je na mieste uviesť, že žalobca čiastočne právo z tejto dohody využil a na základe toho došlo k odkladu splatnosti splátky č. 5 (splatná dňa 15.6.2012). Súčasné tvrdenie neplatnosti je postupom, ktorý nielen popiera vlastné konanie žalobcu pri uzatváraní dohody ale aj pri jej využití. Žaloba neobsahuje zmienku o uvedenom. Rovnako žalobca nespochybňuje uzavretie dohody, či jej obsah. Žalobca teda nepreukázal, že predmetná zmluva je bezúročná a bez poplatkov podľa ust. § 11 zák. č. 129/2010 Z.z., súd mu nemohol priznať sumu 650,39 Eur s úrokom z omeškania z dôvodu bezdôvodného obohatenia, nakoľko bezdôvodné obohatenie spôsobmi podľa ust. § 451 ods. 2 OZ preukázané žalobcom nebolo. Z uvedených dôvodov súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

5. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a v spore plne úspešnému žalovanému priznal právo na 100% náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok v celom rozsahu zrušil a vrátil vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie, prípadne, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobnému návrhu v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Ako odvolacie dôvody žalobca uviedol tie, ktoré vyplývajú z ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca považuje rozsudok za arbitrárny a nepreskúmateľný bez opory v právnom poriadku, vykonanom dokazovaní, bez aplikácie príslušných ustanovení právnej úpravy, nie len zákona o spotrebiteľských úveroch, Občianskeho zákonníka pokiaľ ide o kogentnú právnu úpravu neprijateľných zmluvných podmienok. Súd síce formálne (čiastočne) poukazoval aj na ustanovenia OZ, avšak bez ďalšieho len v odôvodnení v podstate automaticky prevzal argumentáciu a úvahy žalovaného, ktoré tento štandardne používa na svoju obranu. Rozhodnutie súdu považoval žalobca v celom rozsahu za nepreskúmateľné. Vôbec z neho nevyplýva, na základe akých dôkazov a úvah sa súd dopracoval k záverom, ktoré v stručnom odôvodnení uviedol. Rozhodnutie je len súborom podaní strán a formálne označených zákonných ustanovení. Zásadnou vadou je i to, že nesprávne závery nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch a napokon ani v právnej úprave. Rozsudok je nepreskúmateľný, nie je z neho zrejmé, ako sa súd vysporiadal s podstatnými argumentmi strán.

7. Žalobca predovšetkým v spore namietal, že zmluva trpí zásadnými vadami, pre ktoré by úver mal byť vyhlásený súdom za bezúročný a bez poplatkov. Doterajšia rozhodovacia prax také zmluvy stabilne posudzovala za vadné, svojim obsahom spôsobujúce hrubú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán a zaväzovali žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie spotrebiteľovi z uvedených dôvodov. Rozhodnutie v tejto veci sa preto žalobcovi javí ako prekvapivé svojimi závermi. Inštitút fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti bol do právneho poriadku SR zavedený práve za účelom dôslednej ochrany spotrebiteľa ako zamedzenie následkov vadnosti absolútne neplatného právneho úkonu, ktorým je zmluva o spotrebiteľskom úvere, i z dôvodu absencie niektorej z náležitostí vymenovaných v ust. § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. Súd len fakticky prevzal argumentáciu žalovaného bez toho, aby sa skúmaním väd zmluvy riadne zaoberal, odoprel svojím postupom ochranu spotrebiteľovi, pričom „hodnota ochrany spotrebiteľa“ je hodnotou vyplývajúcou z práva EÚ (čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ v spojení s čl. 38 Charty základných práv EÚ) a je to sústavne relevantná hodnota preto, že ako záväzok vyplývajúci z uvedenej medzinárodnej zmluvy ju Slovenská republika musí rešpektovať a chrániť (čl. 1 ods. 2 Ústavy). Ochrana spotrebiteľa predstavuje totiž jeden z princípov, na ktorých je založené fungovanie Európskej únie, ktorým sa musí Slovenská republika ako jej členský štát, resp. jej orgány pri svojej činnosti riadiť. Zákon o spotrebiteľských úveroch namiesto sankcie neplatnosti,

sankcionuje veriteľa tým, že ak zmluva neobsahuje presne vymedzené náležitosti konkretizované v § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Podľa uznesenia NS SR sp. zn. 2Cdo 241/2009 zo dňa 29.4.2010: „Ak všeobecný súd aplikuje určité ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou, treba považovať takýto postup za arbitrárny. Takýto postup je zároveň aj zásahom do princípu právnej istoty ako súčasťou právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy. Súd v bode 21 rozsudku konštatuje záver že žalobca nepreukázal, že predmetná zmluva je bezúročná a bez poplatkov podľa § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. Vôbec nie je zrejmé, ako sa súd dopracoval k takémuto záveru, nakoľko z rozhodnutia nevyplýva, že by sa vadami zmluvy vôbec zaoberal, resp. v odôvodnení formálne naznačil námietky žalobcu, avšak absentujú nielen závery, ale aj odôvodnenia naznačených úvah súdu. Súd okrem jedinej otázky, ktorá napokon ani nebola zásadná pre vyriešenie samotnej podstaty sporu, t. j. bezúročnosti a bezpoplatkovosti neuviedol, na základe čoho dospel k záveru, že žaloba žalobcu je nedôvodná. Zo žiadnej časti rozhodnutia nemožno zistiť, čo mal súd za preukázané, na základe akých tvrdení dôkazov, aké úvahy ho viedli k zamietnutiu žaloby. Súd v podstate nereagoval na žiadnu žalobcovu v žalobe aj podaniach namietanú vadu zmluvy, a to nesprávnu výšku RPMN, Dohodu o poskytnutí služby, celkovú výšku spotrebiteľského úveru, výšku úrokovej sadzby, absenciu termínu konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy, neplatnosť revolvingového úveru.

8. Žalobca nesúhlasil so záverom súdu, že Dohoda o poskytnutí služby bola individuálne dohodnutá. Občiansky zákonník priamo predpokladá, že za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ide o také zmluvné podmienky, pri ktorých neprebíhal negociačný proces v zmysle § 43 a nasl. OZ. Pokiaľ dodávateľ tvrdí individuálnosť dojednania zmluvnej podmienky, leží na ňom dôkazné bremeno, aby svoje tvrdenie preukázal. Takémuto záveru však úplne odporuje vykonané dokazovanie a priebeh konania. Súd si urobil úsudok bez akéhokoľvek dôkazného prostriedku, pričom nebral do úvahy v tejto súvislosti ani poukaz žalobcu jednak na to, že ide o podmienku, ktorá už opakovane bola vyhlásená za neprijateľnú a v súdnej praxi jej riešenie už dokonca nevzbudzuje pochybnosti. Pokiaľ súd poukazyval na znenie ust. § 2 písm. g) s argumentom, že z tohto ustanovenia vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítavajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru, pričom predmetné služby sú dobrovoľné a ak by teda žalobca dohodu vôbec nepodpísal, táto by nikdy nevznikla, tak žalobcovi nie je zrejmé, ako mal súd preukázanú dobrovoľnosť, pričom celkom zjavne opomenul, že dohoda je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a žalobca musel zmluvu s vopred pripraveným obsahom prijať alebo odmietnuť a pretože potreboval finančné prostriedky - ako bola zmluva žalovaným pripravená bez akéhokoľvek negociačného procesu, spotrebiteľ na zmluve participoval len svojím podpisom. Súd v ostatnom už len prevzal argumentáciu z podaní žalovaného vrátane rozhodnutia, na ktoré žalovaný vo svojom podaní poukázal.

9. Žalobca v odvolaní ďalej poukazyval na to, že aj keby náklady na dohodu o poskytovaní služieb nebolo nutné započítať do RPMN, žalobca uvádzal niekoľko zásadných argumentov, prečo je RPMN v zmluve uvedená nesprávne, najmä že výška úrokovej sadzby úveru bola v zmluve dohodnutá vyššia ako bol žalovaným uvádzaný výpočet RPMN, čo je v zásade neprípustné z dôvodu, že úrok je len jednou zo zložiek pre výpočet RPMN. Nesprávnosť RPMN bola spôsobená i tým, že žalovaný neposkytol žalobcovi dohodnutú výšku spotrebiteľského úveru, avšak RPMN vypočítal zo sumy formálne uvedenej v zmluve, čo je v rozpore nielen s rozhodovacou praxou, ale i výkladom SD EÚ o výklade pojmu celková výška spotrebiteľského úveru na čo žalobca poukazyval. Na žiadny z uvedených argumentov súd nereflektoval a bez ďalšieho odoprel spotrebiteľovi ochranu pred nekalým konaním žalovaného. Totiž už z povahy služby je zrejmé, že ide o vedľajšie plnenie a v žiadnom prípade nemôžu byť náklady na službu súčasťou celkovej výšky spotrebiteľského úveru ako hlavného predmetu plnenia. Žalovaný neposkytol dohodnutú sumu spotrebiteľského úveru a úžernou úrokovou sadzbou zaťažil i takto neposkytnuté plnenie. Žalobca poukázal na konštatovanie súdu, že údaj o RPMN sa počíta podľa zákonného matematického vzorca tvoriaceho prílohu k zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, do ktorého je okrem iných údajov premietnutý údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Príloha č. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. jasne uvádza, že základná rovnica vyjadruje rovnosť poskytnutého spotrebiteľského úveru na jednej strane a splátok a poplatkov na strane druhej. Základnou rovnicou, ktorá vyjadruje ročnú percentuálnu mieru nákladov, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Inak povedané, ak RPMN v zmluve bola uvedená ako 65,34%, pričom úroková sadzba bola dojednaná vo výške 70,01%,

nie je zrejmé, aké parametre súd pre uvedený výpočet a následný záver použil. Je evidentné, že celkový výsledok RPMN je nižší ako jeden z údajov, ktorý je nevyhnutný pre dosiahnutie výslednej RPMN a preto závery súdu neposkytujú odpoveď na otázku, akým postupom súd k svojmu záveru dospel. V tejto časti je rozhodnutie zmätočné a nepreskúmateľné. K námietke žalobcu, že úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi, súd prvej inštancie uviedol, že v čase uzavretia zmluvy zákonodarca reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom a nie iba jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu. Tu však súd svoju úvahu končí, pričom nie je zrejmé, k akému záveru sa súd dopracoval, teda či uvedeným postupom zistil neprimeranosť celkovej odplaty za spotrebiteľský úver, resp. či posudzoval súladnosť dojednanej úrokovej sadzby vo výške 70,01% s dobrými mravmi. Rovnako je v tejto časti rozhodnutie nepreskúmateľné. Pokiaľ súd chcel aplikovať súdnu kontrolu komplexne na celkovú odplatu, bolo potrebné, porovnať najmä priemernú RPMN a RPMN pre predmetnú zmluvu, čo súd zjavne neurobil. Pokiaľ aj súd mal v úmysle riešiť otázku administratívneho stropu, potom nebolo dôvodné poukazovať na výšku úrokovej sadzby z dôvodu, že zákonodarca určil limity celkovej odplaty nie na úroky, ale na celkovú odplatu spotrebiteľa za spotrebiteľský úver, ktorý údaj korešponduje náležitosti RPMN a v porovnaní primeranosti celkovej odplaty údaje o priemernej RPMN na finančnom trhu v čase uzatvorenia zmluvy. Nakoľko sa však súd otázkou správnosti RPMN vôbec nezaoberal, nebolo možné vyriešiť ani otázku primeranosti celkovej odplaty. Doterajšia judikatúra súdov pritom nespochybnila, že neprimerane vysoké úroky dojednané pri peňažnej pôžičke sú všeobecne spoločensky považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok (napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009, alebo sp. zn. 5Cdo 26/2011 z 26.4.2012, alebo Krajský súd v Prešove sp. zn. 3Co/114/2014 z 5.11.2014, či sp. zn. 20Co/3/2015, alebo Krajský súd v Košiciach sp. zn. 2Co/239/2014). Ústavný súd SR už v náleze z 28.2.1995, sp. zn. PL. ÚS 10/95 uviedol, že aj keď sú úroky z pôžičky predmetom zmluvnej voľnosti medzi účastníkmi, neznamená to, že možno dohodnúť úroky v akejkoľvek výške, dohoda o úrokoch musí byť v súlade s § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Judikatúra súdov nikdy nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti prevažne uznávané a predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok. Na tomto mieste žalobca poukázal napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/77/2017 z 15.3.2018, Krajský súd v Prešove sp. zn. 3Co/66/2017 z 3.10.2017, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/276/2015 z 20.2.2017, Krajského súdu Trenčín sp. zn. 17Co/56/2017 z 28.3.2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/294/2015 z 20.9.2016, Krajského súdu v Trenčín sp. zn. 6Co/97/2014 z 25.1.2014, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/142/2017 z 21.2.2018, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/528/2016 z 2.11.2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/404/2017 z 31.5.2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/157/2012 z 29.11.2012. Preto mal žalobca za to, že nepreskúmateľná úvaha súdu bez relevantného záveru nemá oporu v právnej úprave, na ktorú súd poukázal a i bez záverov súdu je úvaha nesprávna. Pokiaľ ide o absenciu termínu konečnej splatnosti a doby trvania zmluvy, žalobca mal za to, že závery súdu v bode 21. rozhodnutia sú rovnako zmätočné a nepreskúmateľné. Súď riešil otázku písomnej formy právneho úkonu, pričom uzavrel, že zákon nevyžaduje, aby jednotlivé strany boli samostatne podpísované, čo je záver nesprávny. Súď ďalej len prevzal argumentáciu žalovaného, avšak obligatórna písomná forma zmluvy o spotrebiteľskom úvere dopadá aj na jej jednotlivé náležitosti, potom ak sú podstatné náležitosti uvádzané na iných dokumentoch ako je zmluva, rovnako sa vyžaduje písomná forma a podpis konajúcej osoby, v opačnom prípade požiadavka písomnej formy nebola splnená (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/125/2018 z 29.6.2018). Preto pokiaľ súď urobil záver, že námietka žalobcu vo vzťahu k absencii termínu konečnej splatnosti, ktorý údaj sa nachádza až v dodatočne žalobcovi zaslanom oznámení o schválení úveru dlžníkovi je nedôvodná, ide o nesprávny záver.

10. Napokon žalobca uviedol svoju námietku, že uzavretý revolvingový úver je neplatný. Žalobca ako dlžník žiadosť podpísal dňa 14.12.2011 a veriteľ - žalovaný zmluvu podpísal dňa 20.12.2011, kedy následne doplnil konkrétne údaje o schválenom revolvingovom úvere, pričom takéto zmluvy nemožno považovať za riadne a platne uzavreté. Obsahom zmlúv v čase, kedy zmluvy o revolvingovom úvere podpisoval žalobca vôbec neboli údaje o schválenom úvere, preto ani žalobcom ako dlžníkom nemohlo dôjsť k ich písomnej akceptácii. Dlžník dňa 14.12.2011 podpísal iba žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, teda návrh na uzavretie zmluvy. Pri podpise zmluvy žalobcom nebol revolvingový úver, vrátane revolvingu individualizovaný všetkými podstatnými náležitosťami z hľadiska zákona o spotrebiteľských úveroch. Obsah bodu 6, teda nové doplnené údaje adresované s vyjadrením žalovaného žalobcovi nemožno posúdiť inak, ako nový návrh na uzavretie zmluvy, pričom nebolo preukázané, že žalobca takýto nový návrh písomne akceptoval. Súhlas žalovaného s revolvingovým úverom, predstavuje len

jednostranný úkon, ktorý nie je zmluvou a neobsahuje dohodu strán o výške úveru, o splátkach, o výške úroku a ani iných náležitostiach spotrebiteľského úveru, rovnako ako „oznámenie o schválení revolvingového úveru,“ ktoré nie je súčasťou dvojstranného právneho úkonu účastníkov - žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere. Súd neuviedol pritom žiadne dôvody, pre ktoré mal za to, že zmluva o revolvingovom úvere by mala byť platným právnym úkonom, teda že boli splnené požiadavky ust. § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z. z. Na tomto mieste poukázal žalobca na ústavný princíp právnej istoty a dôvodil, že z povinnosti rozhodovať v obdobných veciach rovnako, teda vyplýva pre súd v prípade odklonu od existujúcej judikatúry povinnosť uviesť dostatočne presvedčivé dôvody pre tento odklon. Pretože každý má tiež právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Súd sa nielenže odklonil od potreby splnenia požiadavky vyplývajúcej priamo zo zákona zo strany žalovaného, ale právne normy aplikoval na daný skutkový stav v neprospech spotrebiteľa, resp. v prospech podnikateľského subjektu, ktorý porušil svojím konaním právnu úpravu. Súd sa tak nepochopiteľne postavil do pozície ochrancu silnejšej strany, a to za cenu odklonenia sa od rozhodovacej praxe iných súdov a od znenia právnej úpravy. Vzhľadom na uvedené odvolacie dôvody, žalobca žiadal, aby súd jeho odvolaniu vyhovel.

11. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril, pričom uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza zo správne zisteného stavu vecí a zo správneho právneho posúdenia a s jeho znením sa žalovaný v celom rozsahu stotožňuje. Súd správne vyhodnotil, že dohoda o poskytnutí služby bola individuálne uzatvorená a teda nemala byť zahrnutá do výpočtu RPMN. Žalovaný teda postupoval správne, keď odplatu za dohodu o poskytnutí služby nezapočítal do výpočtu RPMN. Na tomto mieste žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoSr/1/2018 zo dňa 27.3.2018 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoR/5/2016-14. Dôvodil, že odplata na finančnom trhu v čase uzatvorenia zmluvy pripúšťala výšku RPMN ako bola dojednaná v zmluve o revolvingovom úvere. Dojednaná výška RPMN neprevyšovala podstatným spôsobom priemernú odplatu v danom období, ako to vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cosr/1/2018 zo dňa 27.3.2018. Oznámenie o schválení úveru predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy, vychádzajúc z vôle oboch zmluvných strán, vyjadrenej pri uzatváraní právneho úkonu. Pojem „listina“ je v právnom zmysle chápaný ako nosič určitého obsahu. Listina o právnom úkone môže pozostávať aj z niekoľkých strán, pričom len listina ako celok nemusí byť podpísaná. Podľa § 40 ods. 3 OZ je písomná forma právneho úkonu zachovaná vtedy, ak je listina o tomto právnom úkone aj podpísaná. Zákon nevyžaduje, aby jednotlivé strany tvoriace listinu o právnom úkone boli samostatne podpisované. Pre uvedené účely postačuje, aby listina ako celok bola podpísaná. Zo zákona o spotrebiteľských úveroch, ani zo žiadneho osobitného predpisu upravujúceho práva a postavenie spotrebiteľa nevyplýva, že by zmluva o spotrebiteľskom úvere nemohla pozostávať z viacerých dokumentov. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako skutkovo a právne správny potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

12. Žalobca podal k vyjadreniu žalovaného k podanému odvolaniu svoje písomné vyjadrenie (replika), v ktorom uviedol, že namieta, že Dohoda o poskytnutí služby, ktorá bola imanentnou súčasťou zmluvy, bola voliteľnou službou, a preto nebolo možné odplatu započítať do celkových nákladov, resp. výpočtu RPMN. Žalovaný RPMN nevypočítal správne z dôvodov, že vychádzal z nesprávnych údajov o celkovej výške spotrebiteľského úveru, a preto ním uvádzaná hodnota RPMN musí vždy byť nesprávna a tiež s poukazom na to, že výška úrokovej sadzby v zmluve je vyššia ako žalovaným uvádzaná RPMN, čo je vzhľadom k obsahu pojmu celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom zjavne nesprávne a samozrejme vzhľadom na povinnosť uzatvoriť doplnkovú službu, bol povinný tieto náklady započítať do celkovej odplaty. Možno konštatovať, že žalovaný si uplatnil poplatok za poskytnutie služby, ktorú nikdy reálne neposkytol. Dohodu v bode 8 zmluvy je preto možné považovať ako celok za neprijateľnú podmienku v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko je koncipovaná tak, že spotrebiteľovi za zaplatený poplatok nie je poskytnutá služba, pričom prostredníctvom poplatku za odklad splátok dochádza iba k účelovému zníženiu poskytnutej úverovej sumy s ponechaním rovnakého počtu splátok, čo v konečnom dôsledku vedie k nesprávne uvedenej RPMN. Splátky bolo totiž potrebné rozpočítať iba na výšku reálne poskytnutého úveru a odplatu za poskytnutie služby ako samostatný náklad spotrebiteľa. Odplata za poskytnutie služby je neprimerane vysoká. Zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje veriteľa na takúto neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, resp. odplatu za poskytnutie služby, automatické započítanie tejto odplaty s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov je možné považovať za dojednanie neprijateľné, rozporné s dobrými mravmi a absolútne neplatné podľa § 39 OZ.

Zakomponovaním uvedenej dohody do vopred predtlačeneho formulára zmluvy pripraveného veriteľom si dlžník - spotrebiteľ nepochybne zhoršil svoje zmluvné postavenie, vzdal sa práva na vyplatenie celej dojednanej sumy úverových prostriedkov, formou vopred vyplatenej odmeny za službu, ktorú ani nemusel využiť (Krajský súd v Žiline sp. z. 11Co/8/2017 zo dňa 14.3.2017). Nie je možné považovať toto dojednanie za individuálne dojednané zmluvné ustanovenie, nakoľko žalobca, hoci mal možnosť sa s ním oboznámiť pred samotným podpisom čl. 8 bod 1, nemohol ovplyvniť obsah a nie je ani zrejmé, či a akým spôsobom mu boli vysvetlené dôsledky tohto ustanovenia. Už samotný fakt, že žalobca bez možnosti využitia tejto doplnkovej služby bol postihnutý stiahnutím v zmluve uvedenej sumy, predstavoval nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Žalovaný totiž požadoval od žalobcu plnenie za službu, ktorej poskytnutie nesleduje záujmy spotrebiteľa, navyše, keď pri podpise zmluvy bez možnosti rozhodnutia sa spotrebiteľa, či túto službu využije alebo nevyužije, zvýšil žalovaný poskytnutý úver o čiastku tam uvedenú. Celkom zrejmý nesúlad RPMN je zjavný už z faktu, že žalovaný krátil celkovú výšku úveru o sumu poplatku za poskytnutie fiktívnej služby - Dohody o poskytnutí služby... „Nepripustnosť tohto konania spočíva najmä v tom, že hoci tieto peniaze navrhovateľ odporokyni neposkytol, započítal ich do úverovej istiny, úročil ich spolu s reálne vyplatenými peniazmi, čím vlastne požadoval úrok i z peňazí, ktoré reálne neodovzdal odporokyni, a teda odplata za reálne poskytnuté peniaze bola dokonca ešte vyššia ako 68,83% ročne, pričom už túto výšku úroku by bolo možné považovať pri platne uzavretej zmluve za v rozpore s dobrými mravmi. Z uvedených dôvodov súd preto považoval úverovú zmluvu vzhľadom na jej nejasnosť a nezrozumiteľnosť za neplatný právny úkon, a teda plnenie na základe takejto zmluvy súd považoval za bezdôvodné obohatenie, ktoré musí odporokynia, ktorá plnenie prijala, vydať (§ 451 OZ) ...“ Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 5Co/631/2014. Preto skutočne poskytnutá suma spotrebiteľského úveru mala byť aj celkovou výškou spotrebiteľského úveru. Poskytovanie úveru za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť je v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru. Takéto úverovanie odporuje spotrebiteľskému právu, pretože sa spotrebiteľovi poskytuje úver na jeho ekonomické využitie v krátkom výške a úroky sa pritom počítali aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov (Krajský súd v Prešove sp. zn. 18Co/109/2011). Takisto Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 2Co/247/2014 uviedol, že: „Za neprijateľnú zmluvnú podmienku súd prvého stupňa považoval ustanovenia úverovej zmluvy, ktoré veriteľovi umožnili inkasovať odmenu za poskytnutie úveru už pri poskytnutí úveru tak, že spotrebiteľ reálne nikdy neprevzal úver vo výške, ktorá bola uvádzaná v zmluve o revolvingovom úvere. Takéto dojednanie je jednoznačne v rozpore s normami spotrebiteľského práva s dosahom na platnosť zmluvy pre jej vadu.“ Obdobne rozhodol aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 18Co/284/2014. Žalobca ďalej poukázal na znenie ustanovení § 2 písm. d), l), i), g) a § 19 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. a dôvodil, že v citovaných ustanoveniach sa opakuje základný pojem, ktorý predstavuje vstupný údaj pre správny výpočet RPMN, pričom i rovnica pre výpočet RPMN zreteľne uvádza, že RPMN kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Nemôže byť potom žiadna pochybnosť o tom, že ak žalovaný použil ako vstupný údaj pre výpočet RPMN sumu spotrebiteľského úveru uvedenú v zmluve - nemohol vypočítať RPMN správne v žiadnom prípade. Nakoľko je RPMN pre žalobcu - spotrebiteľa dôležitým informačným ukazovateľom nákladovosti vlastného úveru, je potom logickým vyústením, že ak údaj o RPMN v zmluve je zjavne nesprávny, je potrebné mať za to, ako keby v zmluve uvedený nebol, nakoľko pre spotrebiteľa nemá žiadnu výpovednú hodnotu, je skôr pravdepodobné, že vyjadrenie údaje o RPMN v zmluve bolo spôsobilé uviesť ho do omylu v podstatnej veci. V strede predtlačeneho formulára zmluvy je pod bodom 8. spomenutá ďalšia zmluva, a to Dohoda o poskytnutí služby. Ako uviedol Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutí sp. zn. 5Co/934/2015: „V prípade dvoch alebo viacerých právnych úkonov obsiahnutých v jednej listine, by preto malo byť bežnou praxou a zvyklosťou, či už bankových alebo nebankových subjektov túto pluralitu právnych úkonov zvýrazniť. Žalovaný túto pluralitu vôbec nezvýraznil, ale naopak vyvolal dojem, ako keby so žalobcom uzatvoril jeden právny úkon. Takéto konania žalovaného v bežnej praxi zvyklostiam odporuje, a preto je v rozpore s dobrými mravmi, konanie priečiace sa dobrým mravom, preto je dôvodom neplatnosti právneho úkonu podľa ust. § 39 OZ. Z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/296/2015, žalobca zdôraznil, že: „Aj keď v tejto dohode nie je ustanovenie o tom, že táto nie je podmienkou uzavretia zmluvy o úvere, z úradnej činnosti je súdu známe, že v drvivej väčšine je táto dohoda podpísaná, čo naznačuje, že aj keď si žalobca do formulára dohody uviedol uvedené ustanovenie, prakticky sú dlžníci smerovaní k uzavretiu tejto dohody. Z úradnej činnosti súdu je známe, že odplaty za odklad splátok, ktorý nakoniec dlžník ani nemusí využiť, resp. mu nemusí byť povolený, sa pritom pohybujú v rozpätí od cca 50-70% sumy predstavujúcej súčet 3 splátok. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti dospel súd k záveru, že takáto dohoda je neprijateľná, a teda neplatná, pretože spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov konania

v neprospech spotrebiteľa. ... Súdu z úradnej činnosti je známe, že uvedená podmienka bola vyhlásená za neplatnú viacerými rozsudkami súdov napr. sp. zn. 6C/55/2013 z 10.2.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 3.6.2015. Rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/99/2014 zo dňa 31.3.2015. Súd preto na jej neprijateľnosť musí prihliadať.“ Žalovaný poskytol úver znížený o sumu poplatku za Dohodu o poskytnutí fiktívnej služby, a to v čase, keď nebolo zrejmé, či spotrebiteľ takúto službu využije. Z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/606/2014 vyplýva, že: „Odmena za poskytnutie takejto služby stanovená bez ohľadu na to, či by následne došlo zo strany žalovanej k jej využitiu v maximálnom alebo inom rozsahu za splnenia tam uvedených predpokladov, alebo by vôbec nedošlo k jej využitiu, predstavovala až 89,55% dojednanej výšky súčtu troch mesačných splátok - sumy 125,37 Eur (41,79 Eur x 3), o odklad ktorých mohla maximálne požiadať. Takúto výšku odmeny za výhody, ktoré z toho mohli pre žalovanú vyplynúť, ak by túto službu reálne využila a ktoré obširne vo svojich podaniach žalobca prezentoval, súd považuje mierne povedané za neprimeranú. Snáď výstižnejšie je jej označenie ako odmeny úžernickej. Výrazná neprimeranosť a nevyváženosť hodnoty vzájomných plnení účastníkov (v neprospech žalovanej) vyplýva: a) z možných nákladov žalobcu na takúto službu, resp. z jeho možnej ujmy, ktorú by mohol utrieť tým, že by v dôsledku takejto služby nemohol využiť zákonnú sankciu za omeškanie žalovanej ako dlžníka so splatením splátok, o odklad ktorých by táto dôvodne požiadala, resp. ak by túto službu využila. Takáto strata je zanedbateľná oproti prospechu, ktorý žalobca cenou za poskytnutú službu mieni získať; b) tým, že na základe tejto dohody žalobca započítal výšku odmeny voči jeho záväzku poskytnúť žalovanej úver, žalobca reálne vyplatil žalovanej menej o 112,27 Eur z poskytnutého úveru, čo percentuálne predstavuje 14,39% z celkovej výšky úveru. Týmto postupom získal žalobca významný prospech v dôsledku faktického poníženia rozsahu prostriedkov, ktoré by inak musel žalovanej reálne vyplatiť (vyplatil jej sumu 667,73 eura namiesto 780,- eur), pričom žalovaná bola povinná splatiť poskytnutý úver v celom rozsahu navyše aj o vysoký úrok 70,91% ročne aj z tej sumy (istiny), ktorú žalovaná reálne neobdržala, ale ktorú bola povinná s týmto úrokom splatiť; c) praktické využitie tejto služby bolo viazané na splnenie viacerých formálnych podmienok zo strany žalovanej, stanovených pre prípady, na ktoré sa nevyžadoval súhlas veriteľa, ktoré v prípade žalovanej prichádzalo do úvahy.“ Postup žalovaného pri výpočte RPMN nebol správny ani z uvedeného hľadiska, nakoľko z ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 z. z. vyplýva, že pokiaľ spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby aby získal spotrebiteľský úver, do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, zahrnúť treba. O tom, že žalobca na uzatvorenie dohody o poskytnutí doplnkovej služby pristúpiť musel, ako aj že bez takéhoto dojednaní by k uzavretiu úverovej zmluvy nedošlo. Niet so zreteľom na obsah úverovej zmluvy pochýb. Vyplýva to predovšetkým zo štruktúry samotnej zmluvy, ktorá vo svojom formulárovom vyhotovení v bode 8. vôbec nevytvára priestor pre prípadné odmietnutie služby spotrebiteľom a upravuje službu ako imanentnú súčasť právneho vzťahu bez alternatívy. Pokiaľ ide o formu dojednaní dohody o poskytnutí služby, samotný podpis dohody nemožno považovať za splnenie podmienky preukázania individuálne dojednanej zmluvnej podmienky tak, ako tvrdí žalovaný. Tu žalobca poukazoval na bežnú prax pri uzatváraní obdobnej zmluvy zo strany spotrebiteľa i obchodného zástupcu, ako vyšlo najavo v iných konaniach. Podľa žalobcu žalovanému nič nebránilo, aby uvedenú službu spotrebiteľovi ponúkol s časovým odstupom po uzatvorení spotrebiteľského úveru. Žalovaný tiež nijako nevysvetlil, z akého dôvodu úročil takto neposkytnuté plnenie. Podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24.2.2016, sp. zn. 15Co/39/2016, spotrebiteľovi sú na základe Dohody o poskytnutí služby vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadali a ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo, čo mu ani nebolo dodané; dohoda o poskytnutí služby predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a preto je neplatná. Obdobné poplatky, ktoré súvisia so zmluvou, sú považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože neslúžia po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom. Uvedené vyplýva aj z rozhodovacej praxe slovenských súdov (Krajský súd v Prešove z 21.11.2012, sp. zn. 18Co/109/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 9.8.2011, sp. zn. 10CoE/313/2010), ale rovnako aj zo samotného Občianskeho zákonníka, kde podľa § 52 ods. 2, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednaní alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné, čo potvrdil aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 8MCdo/3/2015 z 28.8.2015. Žalobca tiež poukázal na ďalšie obdobné rozhodnutia súdov SR a dôvodil, že pokiaľ ide o Oznámenie veriteľa o schválení úveru - zmluva o revolvingovom úvere ako neoddeliteľná súčasť zmluvy, tak z rozhodovacej praxe súdov vyplýva záver o tom, že uvedená listina je len jednostranným právnym úkonom veriteľa, nie zmluvou. V uvedenom rozsahu toto oznámenie nie je možné považovať za zmluvu, podpísanú obidvomi účastníkmi konania a nejde o dvojstranný právny úkon, nejde o súčasť zmluvy uzavretej medzi účastníkmi. Názorová

lína slovenských súdov, pokiaľ ide o právnu formu, obsah a význam Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi vo vzťahu k Zmluve je jednoznačný, absolútne neakceptovateľný ako právny úkon s právnymi účinkami nielen vo vzťahu ku kontraktáčnemu procesu, najmä vo vzťahu k zhojeniu absencie podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/107/2016 zo dňa 27.4.2016 je oznámenie veriteľa zaslané dlžníkovi až následne po uzavretí zmluvy, jednostranným prejavom vôle, ktorý sa mohol stať súčasťou zmluvy až jeho akceptovaním zo strany odporkyne. Krajský súd v Trnave v rozhodnutí sp. zn. 26Co/452/2015 uviedol, že: „Zmluva o úvere je zmluvou konsenzuálnou, lebo vzniká už dohodou zmluvných strán o jej obsahu. Na jej vznik sa nevyžaduje aj faktické poskytnutie úverových prostriedkov. Podstatou zmluvy o úvere je záväzok veriteľa poskytnúť peniaze do určitej sumy (limitu) v prospech dlžníka a na jeho požiadanie. Záväzku veriteľa zodpovedá záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Z uvedenej podstaty zmluvy o úvere sa vyvodzuje, že tento vzťah predstavuje kombináciu zmluvy o budúcej zmluve a zmluvy o pôžičke. Dohoda o uvedených podstatných častiach zmluvy je nevyhnutná na to, aby vznikla úverová zmluva. Ak nedôjde k dohode hoci len o jednej z uvedených podstatných častí, nemožno hovoriť o vzniku úverovej zmluvy. ... Žalobkyňa nepreukázala, že takýto jej návrh vôbec žalovanému doručila, nie to ešte, že žalovaný s ním písomne vyjadril svoj bezvýhradný súhlas. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno.“ Obdobne rozhodlo aj veľa iných súdov SR. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, žalobca navrhoval, aby odvolací súd rozhodol v zmysle jeho odvolania.

13. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

14. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je nevyhnutné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/ a c/ v spojení s § 391 ods. 1 CSP).

15. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie v danom prípade dospel k správne skutkovému a právnemu záveru, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je nedôvodný, nakoľko uzavretá spotrebiteľská zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, pričom do výpočtu RPMN správne nebola zahrnutá odplata za Dohodu o poskytnutí služby (odklad splátok), že nebol dôvod skúmať súlad dohodnutých úrokov s dobrými mravmi, keďže zákonodarca reguloval explicitne len odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov, že v zmluve neabsentujú údaje o konečnom termíne splatnosti a dobe trvania zmluvy, nakoľko sú tieto údaje uvedené na listine Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, že zmluva o revolvingovom úvere je platná, keďže žalobca nijako nepreukázal, že mu bola vnútená, že Dohoda o poskytnutí služby bola so spotrebiteľom individuálne dojednaná, a preto bola RPMN vypočítaná správne; a nadväzne na rozhodnutie vo veci samej potom posúdiť správnosť rozhodnutia súdu o nároku na náhradu trov konania.

16. Pokiaľ ide o predmet prieskumu odvolacieho súdu, v prvom rade odvolací súd uvádza, že v predmetnej právnej veci nebolo sporným, že záväzkový vzťah medzi stranami bol založený spotrebiteľskou zmluvou, vzhľadom na povahu a postavenie zmluvných strán pri uzatváraní a plnení danej zmluvy, a preto sa spravuje príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa.

17. Žalobca sa v odvolaní bránil najmä tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, arbitrárne, nakoľko predstavuje len automatické prevzatie argumentácie a úvah žalovaného, pričom súd neuvádza žiadne úvahy, ako sa dopracoval k svojim záverom, pričom sa vôbec nevyporiadava s relevantnou argumentáciou žalobcu najmä ohľadom nesprávnej výšky RPMN, neprijateľnosti zmluvnej podmienky Dohody o poskytnutí služby, nesprávnej celkovej výšky spotrebiteľského úveru, rozporu

dohodnutej výšky úrokovej sadzby s dobrými mravmi, absenciou termínu konečnej splatnosti a doby trvania zmluvy a neplatnosti revolvingového úveru.

18. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu SR implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov. Civilný sporový poriadok upravuje v ustanovení § 220 ods. 2 základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť.

19. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

20. V odôvodnení je teda po opísaní skutkového stavu potrebné uviesť, ktoré z navrhovaných dôkazov boli vykonané a ktoré skutkové tvrdenia strán boli nimi potvrdené alebo vyvrátené. Obsahom hodnotenia dôkazov je aj opísanie úvahy súdu o tom, ktorý z vykonaných dôkazov považuje za hodnoverný a ktorý nie, aké zistenia vyvodil z dôkazov, ktoré si odporujú, alebo sa vylučujú. Súd tiež uvedie, ktoré dôkazy neboli vykonané a z akého dôvodu. V prípade rozporov musí súd odôvodniť, prečo konkrétny dôkaz považuje za vierohodný a iný nie. Pritom treba vychádzať zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov v čl. 15 základných princípov CSP a v § 191 ods. 1 CSP, ktorý je limitovaný požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Hodnotiacia úvaha súdu nie je svojvoľná, pretože súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah.

21. Povinnosťou súdu je vždy sa vyrovnáť s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. Judikatúra ESLP zdôrazňuje, že je potrebné podľa okolností veci dať odpoveď na rozhodujúce argumenty. Z odôvodnenia sa teda strana má dozvedieť o dôvodoch prijatia, či odmietnutia jej argumentu. Ak sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada relevantným spôsobom so zásadnou námietkou sporovej strany, treba absenciu argumentácie všeobecného súdu považovať za prejav arbitrárnosti a porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS 410/2006).

22. Odvolací súd v predmetnej sporovej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovení § 191 a § 220 ods. 2 CSP riadne nesplnil, výsledky vykonaného dokazovania náležite nevyhodnotil a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo neodôvodnil.

23. Preskúmaním odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd zistil, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je vôbec zrejmá vlastná hodnotiacia úvaha súdu, ako k uvádzaným skutkovým a právnym záverom dospel. V tomto odôvodnení úplne absentuje rozbor podstatných argumentov žalobcu a žalovaného, vlastné vyhodnotenie právneho posúdenia veci s odkazom na príslušnú ustálenú judikatúru a vyvodenie vlastným právnym záverom vo veci.

24. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie totiž od st. 14 riadok 14 slov „...Dohoda o poskytnutí služby ...“ kopíruje písomné podanie žalovaného - vyjadrenie zo dňa 14.2.2019 na str. 114 - 116 spisu a to až po str. 15 riadok 45 končiac slovami „... so žalovaným uzatvorit“. A ďalej od str. 15 riadok 45 začínajúc slovami „... Rovnako z ...“ až po str. 16 riadok 25 končiac slovami „...uzavretie dohody, či jej obsah.“ kopíruje písomné vyjadrenie žalovaného zo dňa 21.8.2018 z č. I. 54 - 55 spisu, pričom zároveň nedôsledne preberá aj chybu žalovaného v tomto písomnom vyjadrení, keď žalovaný v ňom

uviedol, že revolving žalovaný prevzal dňa v roku 2014 (bez uvedenia konkrétneho dňa), čo rovnako opísal aj súd prvej inštancie a tiež súd prvej inštancie opísal a neopravil ani priamu reč žalovaného, keď tento na zadnej strane listu č. 54 v riadku 3 uvádza „Tvrdíme ďalej...“ a súd prvej inštancie bez opravy toto prevzal do svojho odôvodnenia na str. 16 riadok 5. Takéto odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie spočívajúce v podstate len v opísaní argumentov jednej zo sporových strán predstavuje porušenie princípu rovnosti sporových strán a je vážnym prejavom arbitrárnosti.

25. Súd prvej inštancie sa mal v odôvodnení zaoberať rovnocenne argumentmi oboch sporových strán, tieto na základe vlastnej úvahy, ktorá mala byť tiež obsahom odôvodnenia zhodnotiť a až následne uviesť vlastné, nie (takmer doslova) opísané argumenty, odôvodňujúce prijaté právne závery.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené sú tak v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie zásadné medzery, resp. odôvodnenie v napadnutom rozsudku absentuje celkom. Súd totiž odôvodnenie predmetného rozsudku vypracoval tak, že bez ďalšieho len prevzal argumenty jednej zo sporových strán z jej písomných podaní, vôbec sa nevysporiadal s ďalšími podstatnými skutočnosťami a argumentmi protistrany. V tomto smere je preto rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné.

27. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

28. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

29. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

30. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

31. Súd sa teda v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

32. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vypořada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

33. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

34. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

35. Keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, ktorý náležite nevysvetlil aplikované právne posúdenie veci a ktorého medzery v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v prijatých skutkových a právnych záveroch sú tak hlboké, že ich nie je možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, bolo dôvodným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

36. K prijatým právnym záverom súdu prvej inštancie, ktorý sa bez ďalšieho iba stotožnil s obranou žalovaného, však odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

37. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu, buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval, čo je aj daný prípad.

38. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že v danom prípade ide medzi žalobcom a žalovaným o vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy. To ale znamená, že súd je povinný poskytnúť spotrebiteľovi ex offio súdnu ochranu, spočívajúcu v preskúmaní náležitostí danej spotrebiteľskej zmluvy a povinnom postupe v súlade s ust. § 295 CSP. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa totiž vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník, "profesionálne znalý podnikateľ" dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

39. Hoci súd prvej inštancie v odôvodnení uvádza, že medzi stranami bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere, a na str. 14 opisuje špecifikáciu danej zmluvy (ako výška úveru, výška úrokovej sadzby atď.), v jeho úvahách ďalej absentuje, či v danom prípade došlo k uzavretiu len zmluvy o revolvingovom úvere (ktorý je typický tým, že takýto úver je možné v rámci poskytnutého úverového rámca priebežne čerpať a po jeho vyčerpaní a uhradení sa úverový rámec opätovne obnovuje, v dôsledku čoho úverový vzťah môže fungovať neurčitú dobu), alebo došlo k poskytnutiu aj jednorazového úveru, keď súd uvádza, že bola dohodnutá jednak celková výška úveru 1.500,- eur a zároveň celková výška revolvingového úveru 790,84 Eur. V tom prípade bolo potrebné, aby sa súd prvej inštancie zaoberal, či došlo k platnému uzavretiu týchto dvoch právnych úkonov, teda či boli splnené všetky predpoklady a podmienky na ich uzavretie a následne posúdiť náležitosti každého tohto právneho úkonu samostatne. Pokiaľ totiž žalobca napríklad poukazyval na to, že v zmluve absentuje náležitosť konečná splatnosť spotrebiteľského úveru a doba trvania zmluvy, tak napr. v prípade bežnej úverovej zmluvy, ich neuvedenie v samotnej zmluve má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy, avšak pokiaľ ide o revolving, špecifikum revolvingového úveru spôsobuje, že údaje o konečnej splatnosti úveru, dobe trvania zmluvy, o celkovej výške spotrebiteľského úveru a údaj o RPMN daného úveru, nie je možné dobre určiť v čase uzavretia zmluvy, keďže priebežným čerpaním a dopĺňaním úveru sa uvedené údaje menia a menia sa tým aj údaje relevantné pre výpočet RPMN.

40. Odvolací súd je tiež názoru, že pokiaľ ide o náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, tieto musia byť obsiahnuté v písomnej zmluve a nie v jednostranných právnych úkonoch veriteľa, akým v danom prípade bolo aj spotrebiteľovi zaslané Oznámenie veriteľa o schválení úveru. V každom prípade však bolo povinnosťou súdu zaoberať sa v prvom rade platnosťou

uzavretej zmluvy, nakoľko to bol aj jeden zo základných argumentov žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď žalobca dôvodil, že revolvingový úver mu bol v podstate vnútený, pričom žalobca sledoval poskytnutie účelového úveru (v zmluve je uvedený, že na zariadenie domácnosti). Súd prvej inštancie sa síce v odôvodnení zaoberá náležitosťami písomného právneho úkonu, keď žalobca dôvodil, že niektoré z náležitostí vyžadovaných Zákomom o spotrebiteľských úveroch mu boli oznámené až Oznámení veriteľa o schválení úveru, avšak súd sa ex offo nezaobera otázkou platnosti predmetnej zmluvy, z hľadiska dodržania postupu pri jej uzatvorení podľa § 43a nasl. OZ, osobitne vzhľadom na znenie ustanovenia § 44 ods. 2 OZ, ktoré výslovne upravuje, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh, pričom porovnaním bodov 5. a 6. zmluvy je zrejmé, že prijatie návrhu žalovaným obsahuje zmeny, čo znamená, že by malo predstavovať nový návrh, pričom však následne nebolo preukázané prijatie tohto zmeneného návrhu žalobcom. Súd prvej inštancie sa teda mal z úradnej povinnosti zaoberať otázkou možnej absolútnej neplatnosti danej zmluvy z hľadiska toho, či bola dodržaná jej písomná forma, resp. či došlo k platnej dohode na jej podstatných náležitostiach vyžadovaných Zákomom o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy.

41. Pokiaľ potom ide o záver súdu, že Dohoda o poskytnutí služby bola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a nepredstavuje teda neprijateľnú zmluvnú podmienku, ako namietal žalobca, v tomto smere, nakoľko súd iba prevzal obranu žalovaného, odôvodnenie rozhodnutia súdom v podstate úplne absentuje. Súd nijako nezodôvodňuje, prečo vzhľadom na formulárový charakter danej zmluvy má za to, že išlo o zmluvnú podmienku so spotrebiteľom individuálne dojednanú, neuvádza, čím mal preukázať, že spotrebiteľovi bol pri uzatváraní zmluvy obsah tohto právneho úkonu vysvetlený a spotrebiteľ s ním výslovne súhlasil aj s ohľadom na to, že o výšku odplaty sa v podstate ukrátil v časti sumy skutočne poskytnutého úveru. Dôkazné bremeno preukázať individuálne dojednanie zmluvnej podmienky pritom zaťažuje veriteľa, nie spotrebiteľa. Súd neuviedol, v čom bola táto zmluvná podmienka pre spotrebiteľa výhodná a prečo má za to, že nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Súd prvej inštancie sa tiež vôbec nezaoberal argumentáciou žalobcu, že predmetné zmluvné ustanovenie už bolo súdmi SR vyhlásené za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a preto bol veriteľ povinný zdržať sa jeho ďalšieho používania. Až so zreteľom na dôsledné vyhodnotenie všetkých týchto okolností, mohol potom súd relevantne posúdiť, či odplata za poskytnutie služby mala alebo nemala byť zohľadnená pri výpočte RPMN v danom prípade. Ďalej súd prvej inštancie uvádza, že nemal dôvod zaoberať sa nesúladosť dohodnutých úrokov s dobrými mravmi, nakoľko zákonodarcu mu ukladá posudzovať iba odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov podľa ust. § 53 ods. 6 OZ. Súd prvej inštancie sa však už nevysporiadava s početnou judikatúrou súdov SR, ohľadom úzernickej výšky dohodnutých úrokov a už vôbec neuvádza žiadny záver o tom, či teda dojednaná odplata za úver, ako aj za revolvingový úver sú v danom konkrétnom prípade v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami. Pokiaľ potom ide o skúmanie prípustnosti dohodnutej výšky odplaty, je v zmysle ust. § 53 ods. 6 OZ potrebné vykonať porovnanie s obdobnými spotrebiteľskými úvermi, najmä čo sa týka výšky úveru a lehoty ich splatnosti.

42. Odvolací súd dáva súdu prvej inštancie tiež do pozornosti, že v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu 20.12.2011, musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať celkovú výšku spotrebiteľského úveru. Ako potom uviedol ESD vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti Finway a.s., čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48 ako aj bod I. prílohy I. tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru predstavujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Celková výška úveru v zmysle citovanej smernice čl. 3 písm. l) je vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. Podľa čl. 3 písm. g) tejto smernice celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady..., ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (čl. 3 písm. h/ Smernice č. 2008/48). V dôsledku uvedeného pojmy celková výška úveru a celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sa navzájom vylučujú. Celková výška úveru preto nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť žiadnu odmenu, poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady

spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru a to v neprospech spotrebiteľa. Táto skutočnosť potom spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch.

43. S poukazom na vyššie uvedené bolo teda nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia), pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom; ako aj z dôvodu, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súd nevykonal nevyhnutné dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom, a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

44. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude, súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu vyjadrenými v ods. 38 až 42 (§ 391 ods. 2 CSP), opätovne vec preskúmať, zaoberať sa pritom vecnou aj právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vyrovnaním sa aj s ním nastolenou právnou argumentáciou, za tým účelom v súlade s ust. § 295 CSP doplniť dokazovanie, jeho výsledky nadväzne opätovne komplexne vyhodnotiť, posúdiť podľa príslušných hmotnoprávnych ustanovení na ochranu spotrebiteľa a následne znova vo veci rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť.

45. V novom rozhodnutí prvoinštančný súd rozhodne zároveň aj o náhrade trov konania včítane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

46. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).